

Sygn. akt: I C 524/18 upr.

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 27 listopada 2018r.

Sąd Rejonowy w Kętrzynie I Wydział Cywilny

w składzie następującym:

Przewodniczący:	SSR Tomasz Cichocki
Protokolant:	p.o. sekr. sąd. Żaneta Kowalska

po rozpoznaniu w dniu 13 listopada 2018r. na rozprawie

sprawy z powództwa (...) im. F.. S. z siedzibą w G.

przeciwko B. S.

o zapłatę

I. zasądza od pozwanej B. S. na rzecz (...) im. F.. S. z siedzibą w G. kwotę 16 150,17 (szesnaście tysięcy sto pięćdziesiąt i 17/100) złotych z odsetkami umownymi w wysokości 14% w stosunku rocznym za okres od dnia 04.04.2018r. do dnia zapłaty;

II. zasądza od pozwanej B. S. na rzecz powoda kwotę (...),00 (trzy tysiące dziewięćset siedemnaście) złotych tytułem zwrotu kosztów procesu.

UZASADNIENIE

Powód (...) im.F.. S. z siedzibą w G. wniósł o zasądzenie od pozwanej B. S. kwoty 16 150,17 zł z odsetkami umownymi w wysokości odsetek maksymalnych za opóźnienie od 04.04.2018r. do dnia zapłaty oraz obciążenie pozwanej kosztami procesu. Podniósł, że 13.04.2017r. udzielił pozwanej pożyczki w kwocie 15 500,00 zł z zastrzeżeniem m.in. odsetek za opóźnienie w przypadku nieterminowej spłaty w wysokości maksymalnych odsetek za opóźnienie. Z uwagi na opóźnienie w dokonywaniu spłat rat pożyczki powód po uprzednim wezwaniu pozwanej do zapłaty, wypowiedział umowę pożyczki. Skutkiem tego niespłacona część pożyczki wraz z należnymi kosztami i odsetkami została postawiona w stan natychmiastowej wykonalności z upływem okresu wypowiedzenia. Pożyczka stała się wymagalna dnia 03.01.2018r. Powód po myśli art. 482 k.c. dokonał kapitalizacji odsetek na dzień wniesienia pozwu. Na dochodzona pozwem kwotę składa się niespłacony kapitał pożyczki w kwocie 15 005,49 zł, skapitalizowane odsetki naliczone do dnia wniesienia pozwu w kwocie 483,36 zł oraz kwota 661,32 zł tytułem niezapłaconych odsetek umownych.

Pozwana B. S. nie kwestionowała faktu zawarcia umowy pożyczki. Podniosła jednak, że zaciągnęła pożyczkę w mniejszej wysokości niż podawana przez powoda. Wg pozwanej była to pożyczka w kwocie około 6 000,00 zł. Z tego stanowiska wynikałoby zatem, iż wniosła o oddalenie powództwa co najmniej w części. Wskazała, że spłaciła pożyczkę częściowo. Przyznała, że nie płaciła rat w pełnej wysokości z uwagi na problemy finansowe. Wysokość rat wynosiła około 400,00 zł, natomiast na wniosek pozwanej wysokość rat została zmniejszona do kwoty 200,00 zł.

Pozwana oświadczyła, iż nie uznaje powództwa, ale wniosła także o rozłożenie zadłużenia na raty w kwotach po 300 zł miesięcznie.

Sąd ustalił i zważył, co następuje:

W dniu 13.04.2017r. B. S. zawarła ze (...) im.F.. S. z siedzibą w G. umowę pożyczki nr (...). Umowa została zawarta na okres 13.04.2017r. do 28.03.2021r. Kwota pożyczki z uwzględnieniem kosztów: prowizji, kosztów wskazanych w pkt 19 lit. b-d, kosztów zabezpieczeń, usług dodatkowych i innych wyniosła 15 500,00 zł, całkowita kwota pożyczki wynosiła 11 909,00 zł. Pożyczka miała zostać wypłacona przelewem na rachunek pozwanej. Pożyczka była oprocentowana wg zmiennej stopy procentowej wynoszącej w dacie zawarcia umowy 10% w stosunku rocznym. Całkowita kwota do zapłaty, uwzględniająca oprocentowanie pożyczki, została ustalona na kwotę 18 861,64 zł. Pożyczka miała zostać spłacona w 47 ratach miesięcznych w wysokości 416,31 zł, przy czym ostatnia rata miała wynosić 416,38 zł. Szacunkowy całkowity koszt pożyczki wyniósł 6 952,64 zł. Szacunkowa wartość odsetek 3 361,64 zł. Prowizja z tytułu udzielenia pożyczki 3 565,00 zł, opłata za wypłatę pożyczki 28,00 zł.

Strony ustaliły, iż w zadłużenie przeterminowane będzie oprocentowane w wysokości odsetek maksymalnych. W przypadku powstania zaległości w spłacie pożyczki, Kasie przysługiwało prawo wypowiedzenia umowy pożyczki z 30 dniowym terminem wypowiedzenia w przypadku stwierdzenia niedotrzymania warunków umowy, w szczególności w przypadku nie zapłacenia w terminach ustalonych w umowie pełnych rat pożyczki za co najmniej dwa okresy płatności po uprzednim wezwaniu pożyczkobiorcy do zapłaty listem poleconym.

(d.: umowa – k. 16-19, harmonogram spłat – k. 26-27)

Kwota pożyczki w wysokości 15 500,00 zł została wypłacona na rachunek IKS pozwanej w dniu 13.04.2017r. W tym dniu powód pobrał prowizję z tytułu udzielenia pożyczki w kwocie 3 565,00 zł, kwotę 463,00 z tytułu ubezpieczenia mieszkań oraz kwotę 1,96 zł tytułem prowizji za przelew. Ponadto na zlecenie pozwanej dokonano przelewów w dniu 13.04.2017r. na kwotę 100,00 zł na rzecz Millennium tytułem spłaty (opłata za przelew 1,96 zł), na kwotę 6 428,00 zł na rzecz S. tytułem spłaty (opłata za przelew 18,64 zł), na kwotę 1864,00 zł na rzecz Millennium tytułem spłaty (opłata za przelew 5,41 zł) oraz wypłacono pozwanej w gotówce kwotę 3 044,00 zł,

(d.: zestawienia operacji na rachunku – k. 56-57, potwierdzenia przelewów – k. 55)

Pożyczka była spłacana przez pozwaną nieregularnie. Na dzień 06.06.2017r. zaległość wynosiła 222,95 zł z tytułu zaległego kapitału, 169,33 zł odsetek umownych i 1,03 zł odsetek karnych. Na dzień 04.07.2017r. zaległość w spłacie wynosiła 797,95 zł, z czego 494,51 zł zaległego kapitału, 299,08 zł odsetek umownych, 4,36 zł odsetek karnych. Pismami z dnia 06.06.2017r. i z dnia 04.07.2017r. pozwana była wzywana do spłaty zadłużenia. Wobec braku spłaty pożyczka została wypowiedziana pozwanej pismem z dnia 28.11.2017r. – zaległość na dzień 28.11.2017r. wynosiła 1400,96 zł zaległego kapitału, 516,67 zł odsetek umownych, 25,76 zł odsetek karnych. Wypowiedzenie zostało doręczone pozwanej dnia 01.12.2017r.

(d.: bezsporne, wezwania do zapłaty z dowodem nadania – k. 31-34, wypowiedzenie umowy z dowodem doręczenia – k. 28-30)

Na poczet spłaty pożyczki pozwana dokonała w dniu 25.05. 2017r. wpłaty w kwocie 9,09 zł, w dniu 19.07.2017r. wpłaty kwoty 400,79 zł, w dniu 29.09.2017r. wpłaty kwoty 500,00 zł, w dniu 19.09.2017r. wpłaty 2,50 zł, w dniu 16.01.2018r. wpłaty kwoty 85,50 zł i w dniu 29.01.2018r. wpłaty kwoty 1,00 zł.

(d.: wykaz operacji na rachunku pozwanej – k. 53 zestawienie operacji na rachunku pozwanej – k. 56-57, 62v-63)

Na datę wniesienia pozwu, tj. 04.04.2018r. zadłużenie pozwanej wynosiło 16 150,17 zł z czego 15 005,49 zł kapitału pożyczki, 483,36 zł tytułem skapitalizowanych odsetek karnych do dnia wniesienia pozwu i 661,32 zł z tytułu niezapłaconych odsetek umownych.

(bezsporne)

Powództwo jest zasadne.

Stan faktyczny sprawy był pomiędzy stronami ostatecznie bezsporny. Pozwana nie kwestionowała dokumentów przedłożonych przez powoda w zakresie sposobu rozdysponowania przez pozwaną przyznanej kwoty pożyczki, dokonanych przez pozwaną spłat i sposobu ich rozliczenia a także faktu i terminów doręczenia jej wezwań do zapłaty i wypowiedzenia umowy pożyczki. W szczególności ostatecznie nie kwestionowała wysokości dochodzonej przez powoda kwoty i jej składników, tj. kapitału pożyczki pozostającego do spłaty oraz odsetek karnych i umownych. W ocenie Sądu, przedłożone przez powoda dokumenty nie budzą wątpliwości, co do zgodności z rzeczywistym stanem rzeczy. Fakt zawarcia przez pozwaną umowy kredytu, wysokość kredytu oraz warunki umowy nie były kwestionowane. Dowody przedłożone przez stronę powodową w tym zakresie stanowią dokumenty prywatne, jednak nie oznacza to, że nie posiadają one mocy dowodowej. W szczególności zgodnie z art. 245 kpc, dokument prywatny stanowi dowód tego, że osoba która go podpisała złożyła oświadczenie zawarte w dokumencie. Mając przy tym na uwadze przedłożone przez powoda dokumenty oraz początkowe twierdzenia pozwanej, jakoby nie zaciągała pożyczki w podanej przez powoda wysokości, należy dojść do wniosku, iż „zapomniała” ona o tym, iż część tej pożyczki w kwocie 8392,00 zł została przez nią rozdysponowana na spłatę innych zobowiązań wobec Banku (...) S.A. oraz (...) S.A.

W tych okolicznościach Sąd uznał żądanie pozwu za zasadne w całości. Żądanie pozwu w zakresie niespłaconej kwoty kapitału pożyczki znajduje oparcie w art. 720§1 k.c., zgodnie z którym przez umowę pożyczki dający pożyczkę zobowiązuje się przenieść na własność biorącego określoną ilość pieniędzy albo rzeczy oznaczonych tylko co do gatunku, a biorący zobowiązuje się zwrócić tę samą ilość pieniędzy albo tę samą ilość rzeczy tego samego gatunku i tej samej jakości. Żądanie zapłaty odsetek umownych opiera się na dyspozycji art. 359§1 k.c. oraz treści umowy, w której strony zastrzegły odsetki umowne od kwoty kapitału. Z kolei żądanie zapłaty odsetek karnych z opóźnienie w spłacie pożyczki znajduje swoją podstawę, co do zasady w art. 481§1 k.c., a co do wysokości w art. 481§2¹ k.c. oraz §21 umowy.

Zasądzając odsetki, Sąd wziął pod uwagę, że stopa procentowa odsetek maksymalnych za opóźnienie, o których mowa w art. 481§2¹ k.c., wynosiła od dnia 03.01.2018r. do daty wyrokowania 14% (dwukrotność odsetek ustawowych za opóźnienie). Odnosząc się przy tym do kwestii orzekania o odsetkach należy wskazać, iż jeżeli nie sposób z góry określić czasu trwania ewentualnego opóźnienia dłużnika, to dla określenia wysokości odsetek za opóźnienie pozostaje wskazanie kwoty stanowiącej podstawę jej obliczenia i wskazania stopy procentowej (vide - uzasadnienie uchwały Sądu Najwyższego z dnia 7 lipca 2000 r., CZP 27/00, OSNC 2001, z. 1, poz. 3). Jednocześnie stosownie do art. 316§1 zd. 1 k.p.c., Sąd wydaje wyrok po zamknięciu rozprawy, biorąc za podstawę stan rzeczy istniejący w chwili zamknięcia rozprawy, stąd wydany wyrok nie może uwzględniać ewentualnych zmian wysokości odsetek umownych czy ustawowych po dacie jego wydania, w takim bowiem wypadku rzeczywiste rozstrzygnięcie o ich wysokości pozostawało by w rękach organu egzekucyjnego, który nie jest organem konstytucyjnie uprawnionym do orzekania w tym zakresie. Natomiast sytuacja zmiany oprocentowania po dacie wyrokowania może ewentualnie rodzić nowe roszczenia po stronie powodowej lub pozwanej.

Sąd nie uwzględnił natomiast wniosku pozwanej o rozłożenie zasądzonego świadczenia na raty. Możliwość taką statuuje art. 320 k.p.c., jednak w ocenie Sądu, nie oznacza to możliwości rozłożenia zasądzonego świadczenia na raty w każdym przypadku, kiedy pozwany wystąpi z takim wnioskiem. Sąd w tym zakresie podziela stanowisko, iż uwzględnienie takiego wniosku powinno zostać poprzedzone analizą sytuacji pozwanego i potrzeby ochrony jego interesu przed natychmiastowym wykonaniem zobowiązania oraz taką samą analizą interesu powoda. Podkreślenia wymaga, iż powołany przepis, zgodnie z jego dyspozycją ma zastosowanie w przypadkach szczególnie uzasadnionych, co oznacza, iż pozwany winien wykazać nie tylko, iż natychmiastowe spełnienie zobowiązania nie jest możliwe, ale jednocześnie że dysponuje środkami pozwalającymi na wykonanie tak zmodyfikowanego zobowiązania w sposób odczuwalny ekonomicznie przez powoda i w rozsądnym terminie. Wskazanych kryteriów pozwana jednak nie spełnia. Wprawdzie jej sytuacja materialna jest trudna, ale jednocześnie brak jakichkolwiek przesłanek do założenia, iż w sytuacji rozłożenia świadczenia na raty będzie je spłacała. Stąd też wniosek pozwanej o rozłożenie na raty zasądzonego

świadczenia nie został uwzględniony. Zaznaczyć przy tym należy, iż nie uwzględnienie wniosku o jakim mowa w art. 320 k.p.c. nie rodzi konieczność zawarcia treści tego rozstrzygnięcia w sentencji orzeczenia. Konieczność ta zachodzi jedynie w sytuacji orzeczenia pozytywnego w tym zakresie.

O kosztach procesu Sąd orzekł na podstawie art. 98§1 i 3 k.p.c., stosownie do zasady odpowiedzialności za wynik procesu. Przy czym wysokość kosztów zastępstwa procesowego Sąd ustalił na podstawie §2 pkt 5 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 22 października 2015 r. w sprawie opłat za czynności radców prawnych (j.t.: Dz.U. z 2018r., poz. 265). Uwzględnił również fakt poniesienia przez powoda kosztów opłaty skarbowej od pełnomocnictwa w kwocie 17,00 zł oraz opłaty do pozwu w kwocie 300,00 zł.